

A Fővárosi Ítéltábla dr. Simonovits Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Csilléry Alexandra ügyvéd által képviselt alperes ellen közüzemi díjtartozás megfizetése iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2011. november 2-án kelt 14.G.40.128/2011/4. számú ítélete ellen az alperes részéről 5. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 (Kettőszázezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizessen meg az állam javára 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság 2011. november 2-án kelt 14.G.40.128/2011/4. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 21.307.937 forintot, valamint 880.757 forint után 2009. szeptember 1-től, 36.081 forint után 2009. október 1-től, 706 forint után 2009. november 1-től, 123 forint után 2009. december 1-től, 166 forint után 2010. január 1-től, 1.419.592 forint után 2010. február 1-től, 1.799.800 forint után 2010. március 1-től, 2.108.502 forint után 2010. április 1-től, 1.678.325 forint után 2010. május 1-től, 1.419.351 forint után 2010. június 1-től, 1.001.275 forint után 2010. június 20-tól, 730.040 forint után 2010. augusztus 2-től, 584.640 forint után 2010. szeptember 1-től, 497.012 forint után 2010. szeptember 28-tól, 527.625 forint után 2010. október 27-től, 580.826 forint után 2010. december 1-től, 21.851 forint után 2010. december 30-tól, 1.121.873 forint után 2010. december 29-től, 1.097.988 forint után 2011. február 1-től, 1.338.628 forint után 2011. március 2-től, 1.182.764 forint után 2011. március 30-tól, 2.548.943 forint után 2011. május 24-től, 662.227 forint után 2011. szeptember 1-től

a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű késedelmi kamatát, valamint 901.240 forint eljárás költséget, 400.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjat.

Indokolásában tényként állapította meg, hogy a felperes az alperes tulajdonát képező D., Sz. M. (helyesen Sz. M.) út 39. szám alatti fogyasztási helyen fűtés, ivóvíz és szennyvízelvezetési szolgáltatást nyújtott, melyekről számlákat bocsátott ki és azokat az alperes részére megküldte. Az alperes 2009. júniusától kezdődően a leszámlázott fogyasztási díjat maradéktalanul nem fizette meg. 2009. szeptember 30-án a felperes felszólította az alperest az addig elmaradt 82.643 forint tőke és a járulékos tartozása megfizetésére, mely nem járt eredménnyel. 2010. január 13-án ismételtén felhívta az alperest az akkor már 4.250.655 forint tőke és járulékos tartozása rendezésére. Az alperes 2010. január 22-én részfizetést teljesített, melyet a felperes a 2009. október, november és december havi számlákban rögzített közüzemi díjakra számolt el, elsődlegesen a költségre, késedelmi kamatra, valamint a tőkére. Az elszámolás módjáról az alperest 2010. február 15-én levélben tájékoztatta.

A felperes a módosított keresetében az alperest 21.307.937 forint összeg, valamint az egyes számlák esedékességétől számított késedelmi kamat, továbbá 1.240 forint postaköltség és az ügyvédi munkadíj megfizetésére kérte kötelezni. A keresetét azzal indokolta, hogy az alperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 387. §-a és a 388. §-a alapján a szolgáltatási díjfizetési kötelezettségének nem tett eleget.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Ellenkérelmében a felperes követelésének jogalapját ésösszepszerűségét vitatta. Álláspontja szerint nem az alperes, hanem a Sz. P. Nonprofit Kft. tartozik a felperesnek, aki a szolgáltatást valójában igénybe vette. Állította azt is, hogy a D. Megyei Jogú Város Önkormányzata, a Sz. P. Nonprofit Kft., valamint a felperes között háromoldalú kompenzációs megállapodás jött létre, melynek keretében a felperes követelése megtérült. Hivatkozott arra is, hogy a felperesi követelésösszepszerűségében nem valós, mivel a közüzemi díjszámlák nem a valós fogyasztási értékeknek megfelelően kerültek kiállításra.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak ítélte. Bizonyítékként értékelte, hogy a felperes csatolta a követelése alapjául szolgáló számlákat, és írásbeli előkészítő iratot terjesztett elő, melyben a befizetések elszámolását levezette. Rámutatott arra, hogy az alperest terhelte annak bizonyítási kötelezettsége, hogy a felperes részére a teljes közüzemi díjfizetési kötelezettségének eleget tett, illetőleg annak a védekezésének a ténybeli alapját is neki kellett volna igazolnia, hogy a felperes nem a tényleges mérőóra állások alapján számlázott, ezért a díj-követelése részben alaptalan. Azt is az alperesnek kellett volna alátámasztania bizonyítékokkal, hogy a felperes követelése más módon megtérült. Az elsőfokú bíróság felhívására a felperes csatolta az alperes által megjelölt kompenzációs okiratot, melyből azt a következtetést kellett levonni, hogy ez a háromoldalú megállapodás az alperes fizetési kötelezettségét semmilyen

módon nem érinti. A kompenzált díjak ugyanis más helyszínen (a K. S. úti, valamint a D.-soron található) létesítményekben merültek fel és főképp gázfogyasztással kapcsolatosak. A mérőóra állások kapcsán az elsőfokú bíróság felhívta az alperest arra, hogy jelölje meg a tulajdonában álló ingatlan mérőóra-állásainak adatait, illetőleg részletezze, hogy a felperes követeléséből mely számlák esetében és mely mérőóra állások vonatkozásában vitatja azok valóságát. Az alperes a felhívására nyilatkozatot nem tett, bizonyítási indítványként csupán helyszíni szemle tartását kérte. Az elsőfokú bíróság az alperes szemlére irányuló indítványát elutasította és kifejtette, hogy az alperesnek előbb meg kellett volna jelölnie, mely számlák adatait vonja kétségbe, de ilyen tényelőadást nem tett.

Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a Ptk. 387. §-a értelmében közüzemi szerződés alapján a szolgáltató köteles meghatározott időponttól a felhasználó számára folyamatosan és biztonságosan a felhasználó igénye szerint meghatározott közüzemi szolgáltatást, így különösen gázt, villamosenergiát és vizet nyújtani, a felhasználó pedig köteles időszakonként díjat fizetni. Tekintettel arra, hogy a rendelkezésére álló iratok alapján az volt megállapítható, hogy a szolgáltatási díj-fizetési kötelezettségnek az alperes nem tett eleget, a felperes módosított keresete szerint kötelezte az alperest a szolgáltatási díjhátralék megfizetésére. Az alperes késedelmi kamatfizetési kötelezettsége a Ptk. 298. § a) pontján, a 301. § (1) bekezdésén és a 301/A. § (2) bekezdésén alapul. A pereszes alperes a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 78. § (1) bekezdése alapján köteles a perköltséget megfizetni.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben kérte annak megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását. Jogorvoslati kérelmében a számlatartozását továbbra is vitatta, mert álláspontja szerint a felperes követelése jogalapjában nem megalapozott,összepszerűségében pedig a nyújtott szolgáltatás tényleges ellenértékével nem egyezik. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a helyszíni szemle megtartását nem foganatosította, pedig az alkalmas lett volna annak bizonyítására, hogy a fogyasztási helyen található mérőórák eltérő adatokat mutatnak a számlákon feltüntetett fogyasztáshoz képest. Ebből következően a felperes számlái nem a valós gazdasági eseményeket tartalmazzák. Azt is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg tanúként dr. M. L.-t, aki a Sz. P. Kórház Nonprofit Kft. ügyvezető főigazgatója, és aki nyilatkozatot tudott volna tenni arról, hogy a felperes, valamint a kórház, mint a felperes szolgáltatását ténylegesen igénybe vevője között, a D. Megyei Jogú Város bevonásával milyen tartalmú kompenzációs megállapodás jött létre. Továbbra is hangsúlyozta, hogy a közüzemi szolgáltatás tényleges felhasználója a Sz. P. Kórház Nonprofit Kft. volt, hiszen ez a gazdasági társaság használta az alperes tulajdonában álló épületet.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldal 6. és 9. bekezdésében, továbbá a 4. oldal 1. és 2. bekezdésében részletesen megindokolta, hogy az alperes mulasztására figyelemmel utasította el az alperes által előterjesztett bizonyítási indítványt.

A fellebbezés megalapozatlan.

A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a perbeli jogvita elbírálásához szükséges tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. A felek jogosultak eldönteni, hogy előterjesztenek-e bizonyítási indítványt, illetőleg milyen tartalmú és célzatú indítvánnyal élnek. A bíróság azonban a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján mérlegelheti, hogy a bizonyítást elrendeli-e, mert az szükségesnek mutatkozik, vagy azt mellőzi, mert az indítványozott bizonyítási cselekmény a jogvita elbírálásához szükségtelen. A bizonyítási indítvány elutasításának indokairól a pert érdemben elbíráló ítéletben kell számot adnia.

Az elsőfokú bíróság ebben a perben a célra nem vezető bizonyítási indítványokat indokoltan mellőzte, a rendelkezésére álló bizonyítékokat okszerűen értékelte, és a bizonyítatlanság jogkövetkezményeit is helytállóan vont le.

Az elsőfokú bíróság az per során felhívta az alperest arra, hogy a túlszámlázással kapcsolatosan pontos és részletes tényelődást tegyen: nyilatkozzon, hogy mely számlákban rögzített díj mértékét vitatja és adja elő, hogy a megítélése szerint milyen valós mérőóra állások alapján kellett volna számlázni az adott hónapra eső közüzemi díjat. Az alperes a felhívásnak nem tett eleget. Bizonyítási indítványa nem volt megfelelő arra, hogy védekezésének megalapozottságát alátámassza, mert a szemle csak az összehasonlítandó adatok ismeretében vezethetett volna eredményre. Az alperesnek konkrétan meg kellett volna jelölnie, hogy mely bizonylatban talált túlszámlázást, és ehhez képest milyen fogyasztás igazolható a bérlemény mérőóra-állásával. Ezt az alperes az elsőfokú bíróság kioktatása ellenére elmulasztotta. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte a helyszíni szemle megtartását, mert a helyszíni szemlén esetlegesen megállapított óraállások alapján sem tudott volna összevetést végezni, s abból következtetést levonni a túlszámlázás megtörténtére vagy annak hiányára. Az alperes túlszámlázással kapcsolatos védekezését a Fővárosi Ítéltábla sem találta megalapozottnak, mert a per során nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy az alperes valamely számlát a kézhezvételtől számított 15 napon belül megkifogásolta volna a víz és fűtés szolgáltatónál az adott számlában rögzített adatokat vagy díjat sérelmezve. Ezzel szemben igazolást nyert az a tény, hogy részfizetést teljesített 2010. január 22-én, melyet a szolgáltató a 2009. év utolsó negyedévében kiállított számláira írt jóvá.

Az elsőfokú bíróság okszerűen mérlegelte az alperes másik védekezésével kapcsolatosan beszerzett okirati bizonyítékot is. Az alperes azt állította, hogy az önkormányzati szervek és önkormányzati tulajdonú intézmények háromoldalú kompenzációs megállapodással rendezték a felperesi követelés kiegyenlítését, ezáltal a felperes közüzemi díjkövetelése megszűnt. A csatolt okiratból egyértelműen megállapítható, hogy az alperes által hivatkozott háromoldalú megállapodás a per tárgyát képező fogyasztó helyet és az ott szolgáltatott fűtés és

vízszolgáltatás díját nem érintette. Mindezek alapján sürgősen mutatkozott a fogyasztói helyen található ingatlan bérlő kórház igazgatójának tanúkénti meghallgatása.

Az alperes harmadik védekezése sem vezethetett eredményre, melyben arra hivatkozott, hogy a szolgáltatás tényleges felhasználója a bérlő volt. A felek a közüzemi szolgáltatási szerződést nem csatolták, azt a tényt azonban az alperes maga sem vitatta, hogy a D., Sz. M. út 39. szám alatti ingatlan közüzemi fogyasztójaként a szolgáltatóval állt jogviszonyban állt. Ezt támasztja alá az alperesnek az az előadása is, hogy a közüzemi költségeit a bérlőjére tovább terhelte. Emellett az is igazolt, hogy a felperes az alperes részére állította ki a számlákat, és az alperes az egyes bizonylatokban leszámlázott összeget megfizette.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése sikertelen maradt, ezért a másodfokú eljárásban felmerült költségeit maga köteles viselni. A felperes másodfokú eljárási költsége ügyvédi munkadíjból állt, melynek mértékét a Fővárosi Ítéltábla - tekintettel arra, hogy a jogi képviselő a tárgyaláson nem jelent meg, de egy írásbeli ellenkérelmet előterjesztett - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése és (4) bekezdése alapján mérlegeléssel a pertárgyérték megközelítőleg 1 %-ában határozta meg, melyhez adódik a 4/A. § szerint az általános forgalmi adó összege. Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett 900.000 forint fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint a Pp. 239. §-a és 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az állam javára az állami adóhatóság külön felhívására.

Budapest, 2012. május 15.

. Koday Zsuzsanna s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Volein Anna s.k.  
előadó bíró

Dr. Bleier Judit s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül:  
bírószági tisztviselő